Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter:	Bjørnson, Bjørnstjerne
Titel:	BREV TIL: Hegel, Frederik Vilhelm FRA: Bjørnson, Bjørnstjerne (1870-12-27)
Citation:	Bjørnson, Bjørnstjerne: ”BREV TIL: Hegel, Frederik Vilhelm FRA: Bjørnson, Bjørnstjerne (1870-12-27)”, i *Frederik V. Hegel - Et mindeskrift (2. bind)*, FR. Bagges Kgl. Hof-Bogtrykkeri, s. 42. Onlineudgave fra Danmarks Breve: https://tekster.kb.dk/text/letters-001652518-000-shoot-L0016525180000027.pdf (tilgået 25. april 2024)
Anvendt udgave:	Frederik V. Hegel - Et mindeskrift (2. bind)
Ophavsret:	Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden. Læs Public Domain-erklæringen

Bjørnson, Bjørnstjerne, *Frederik V. Hegel - Et mindeskrift (2. bind),*

(Kristiania) den 27de dec. 70

Kære Hegel, jeg kan ikke ændre min ortografi. Man skrev for 70 år siden kand, dend, og blot ti år efter os vil man le over, at vi skrev »finde«, og så længe gik i de tyske spor midt i vor nationale opvækkelse (finde = finden). På samme måde forholder sig med de fleste »d«'er, og regelen er givet mig af K. Knudsen, som også altid læser min siste korrektur. De Danske har forført Nordmændene ved at slæbe dem in til den tyske Dalila, de må nu bare takke til, at vi i småt og stort drager Danskerne tilbage fra henne, tildels efter frakkeskøderne. De må så meget mere takke, som de for hvert sådant skridt føres nærmere både os og Svenskerne, hvem de især ligger langt borte fra, til misfordel for hele Norden som da især for de to folk. Der er noget ø-afsluttet kinesisk ved jer, og eders første københavnerimandarin er E. Bøgh. Det s. 43synes mig en skam, at med untagelse af Dr. Rosenberg, en af de få nordiske ånder i København, er der ænnu ikke kommet mig for øre annet æn den sort udvortes dom om Arnljot fra Danmark. Enten gæller det retskrivningen eller værse målet, eller behandlingen af noget rent enkelt. Her i Norge har de en glæde ved bogen, som jeg ikke har set større ved nogen bog i senere år. Vi har også vore dansk-kinesiske mandariner, det er sant. Men vi kaller dem også så og ler ad dem. Det svenske bog-marked bur de for min del oparbejdes noget mere; det danske må vel efterhånden opgives, hvis dette er middel-dommen over mine bøger dernede. — Min biografi af Hansen i »Nordiske digtere« kunde gærne have båret overskriften A. Munch. Man får intet intryk af, at jeg har begynt en ny literatur-epoke her hjæmme, eller min stilling i det ny politisk-sociale liv her hjæmme, mit forhold til det folkelige i en aflægs fræmmed bykultur, ingen analyse af hvad slags karakterer jeg fortrinsvis skildrer og som står i stærk sammenhæng med hele mit liv, min tro, min kamp (fex. Sigurd Slembe, som neppe nævnes, mens t. Ex. kongs- æmnerne får en udførlig omtale). Mit portræt er det væmme- ligste, som bogen har, falskt og råt, og hele ansigtet lagt systematisk hen i et grin. Jeg tør spørge, om dette grin finnes i mine bøger eller i mit ansigt? Jeg beklager den ligegyldighed, som har forsynet mig med den sort pas til tid og eftertid; men heller ikke mere. Man kan ikke mere P. Hansene mig ud af eller inni verden eller E. Bøghe mig ned til rennestens- rotterne.

En ting til: man ærgrer sig her over, at »den Fræmsynte« var udsolgt længe før jul, og ingen ny sending til julen. Jeg kunde af Arnljot jul-kvælden ikke få et inbundet eksemplar i hele byen! — Kan disse forholde ikke rettes?

Jeg har ikke alene, kære Hegel, skaffet Dem Ibsen og Lie, jeg har skaffet Dem hver eneste Norsk på Deres lager, dels direkte (som fru Thoresen, Welhaven, fru Collett) dels indirekte; før mig forlagde ingen i Danmark eller hos Dem. De skal ikke gøre mig ringere æn jeg er; ti dette er jeg meget glad i!

Og så var det intet af dette jeg tænkte at skrive om idag, Deres brev fremkalte det. Jeg vilde sende Dem en lykønskning på Deres hædersdag, og den tog disse betragtninger fra mig.

Deres innerlig hengivne
Bjørnst. Bjørnson.